

Onsdagen den 10 Mars 1954

RADIOSPALTEN

Matts Arnberg

har gett sig i kast med en brett upplagd arkivering av folkmusik med nutida tekniska hjälpmedel. Dit hör i främsta rummet inspelningsapparaturen, som gör det möjligt att fixera och återge spelmansmelodier och folkliga visor i oförvanskad originalavfattning. Det gavs några intressanta prov på denna insamlingsmetods skördar, men nog kunde de ha presenterats utan att slå in så många öppna dörrar som Lars Madsén gav sig på i inledningen. Musikvänner ser inte alls ner på folkmusik och fränkänner den inte konstnärlighet där de tycker sig finna sådan. Men allt är inte konst därför att det är gammalt eller hittat i en avkrok. Att en del av de uppteckningar som gjorts under spelmanstävlingarnas årtionden och ännu tidigare är bristfälliga om man jämför dem med ett inspelningsinstruments precisionsarbete beror bl. a. på att de bäst kvalificerade upptecknarna, våra framstående kompositörer, inte varit ute för att fotografera, utan för att finna motiv som de förädlat i sina verk. De har därvid arbetat alldeles som de stora klassikerna och inte bara som de för resten. Musikdirektör Gudmundsson från den stora spelmanssläkten berättade den karaktäristiska historien om den gamle spelmannen som gav sin egen färg och uppfattning åt den av byborna kända låten. Folkmusiken är föränderlig. Skilda upptagningar kan ge olika varianter, och det är ofruktbart att röra upp någon strid om äktheten mellan uppteckningar och inspelningar.